

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2018200018
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2018200018.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu Prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha PhD. a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Jozef Ryšavý, miesto podnikania Prietrž 376, IČO: 33 037 931, zast.: JUDr. Ľubomír Vanek, advokát, so sídlom Potočná 169/85, Skalica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102262014/2017 zo dňa 27. októbra 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/8/2018-100 zo dňa 13. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

I.
Pribeh administratívneho a súdneho konania

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 20S/8/2018-100 zo dňa 13. februára 2019 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102262014/2017 zo dňa 27. októbra 2017, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Daňovým úradom Trnava (ďalej len „správca dane“) č. 101103704/2017 zo dňa 29. mája 2017, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2012 v sume 4.896,-Eur.

2. Správca dane neuznal žalobcom uplatnené odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry č. 103/2012 zo dňa 27. decembra 2012, vystavenej spoločnosťou ATFO Staving, s.r.o., (spoločnosť zanikla zlúčením dňa 25. mája 2016, právni nástupcovia od 25. mája 2016 spoločnosť KIVOX s.r.o. a od 8. septembra 2017 spoločnosť CINEMA NOVÉ MESTO, s.r.o.) za vykonanie kanalizačných prác na stavbe Swedspan Malacky, a to z dôvodu nesplnenia hmotnoprávných podmienok pre odpočítanie dane podľa § 49 - § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

3. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na skutkové zistenia správcu dane, ktorý preveroval pravdivosť údajov uvedených v predloženej faktúre dodávateľa, pričom zistil, že spoločnosť ATFO Staving s. r. o. podala posledné daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie jún 2011, ku dňu 24.7.2013 jej bola zrušená registrácia pre daň, spoločnosť so správcom dane nespolupracuje, nepodniká, poštu nepreberá a na adrese svojho sídla je neznáma. Zanikla v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou KIVOX s. r. o., Ratnovce 125, ktorá je od 25.5.2016 jej právnym nástupcom. Sídlo tejto spoločnosti je zároveň miestom evidovaného trvalého pobytu jej konateľky W. B., ktorá sa na tejto adrese nezdržiava a miesto jej pobytu sa napriek vykonaným šetreniam nepodarilo správcovi dane zistiť.

4. Žalovaný v rozhodnutí konštatoval, že žalobca napriek výzvam správcu dane nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce pravdivosť predloženej faktúry a jeho tvrdení, že fakturované stavebné práce boli skutočne dodané deklarovaným dodávateľom. Podľa žalovaného preto neunesol svoje dôkazné bremeno, v dôsledku čoho neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre odpočítanie dane z predmetnej faktúry.

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

6. Žalobca v žalobe namietal, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre riadne posúdenie vecí a skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu. Mal za to, že splnil všetky podmienky pre odpočítanie dane podľa § 49 a § 51 zákona o DPH, predložil aj fotografie z jednotlivých stavieb, vyzýval správcu dane na osobnú účasť pri vykonaných prácach a spoluprácu s deklarovaným dodávateľom počas vyrubovacieho konania preukázal na základe svedeckej výpovede svedka L. L., ktorú správca dane nezohľadnil, hoci tento potvrdil a popísal spoluprácu žalobcu s dodávateľom pri zabezpečovaní osôb na jednotlivé stavebné objekty.

7. Namietal aj postup správcu dane, ktorý ho zákonným spôsobom neupovedomil o pochybnostiach, pričom ak by tak správca dane urobil, bol pripravený tieto pochybnosti odstrániť. Tvrdil tiež, že daňový protokol nebol vypracovaný v súlade so zákonom, pretože neobsahuje vyjadrenie žalobcu v zmysle § 45 ods. 1 písm. f/ daňového poriadku, nebol vypracovaný v súlade so zákonom a preto ani nenastali účinky spojené s jeho doručením.

8. Uviedol aj nedostatočné dokazovanie zo strany správcu dane, nevysporiadanie sa so všetkými vznesenými námietkami a s poukazom na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora Európskej Únie (ďalej len „SDEÚ“) namietal, že správny orgán nesprávne ponechal dôkazné bremeno vyplývajúce z § 24 daňového poriadku iba na žalobcovi.

9. Napádal tiež neuvedenie, na základe akého podkladu bola kontrola vykonaná, preto mal pochybnosti o jej zákonnosti. Nesúhlasil s tým, že správca dane k jednému protokolu z daňovej kontroly vydal viaceré rozhodnutia za jednotlivé zdaňovacie obdobia.

10. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, pričom zrekapituloval skutkové zistenia správcu dane i právne závery uvedené v žalobou napadnutom rozhodnutí. Žalobca v písomnom stanovisku k vyjadreniu žalovaného taktiež zotrval na žalobných bodoch i na návrhu na zrušenie rozhodnutia žalovaného.

11. Krajský súd prioritne skúmal námietky majúce procesnú povahu. Pripustil pochybenie správcu dane pri oboznamovaní žalobcu s konkrétnymi pochybnosťami správcu dane o pravdivosti predložených dokladov, poukázal však na to, že vo vyrubovacom konaní vykonal správca dane všetky žalobcom navrhnuté dôkazy a využil všetky zákonné možnosti, aby zabezpečil prítomnosť konateľky dodávateľskej spoločnosti na výsluchu. Vytvoril tak žalobcovi možnosť dodatočne preukázať, že dodávateľ pre neho skutočne vykonal deklarované práce. K namietaným nedostatkom daňového protokolu krajský súd uviedol, že ustanovenie § 45 ods. 1 písm. f/ daňového poriadku priznáva kontrolovanému daňovému subjektu navrhnúť správcovi dane, aby jeho vyjadrenia k zisteným nedostatkom boli uvedené v

protokole, pričom ak daňový subjekt toto právo nevyužije, ako to bolo v prejednávacom prípade, uvedie sa táto skutočnosť v protokole.

12. Pokiaľ ide o námietku v súvislosti s dôvodom začatia daňovej kontroly, správny súd porušenie neidentifikoval. Vychádzajúc z § 46 ods. 1 a 3 daňového poriadku, ktoré sú pre prípad relevantné, v prípade požiadania orgánov činných v trestnom konaní o vykonanie daňovej kontroly, daňový poriadok neukladá správcovi dane povinnosť začať daňovú kontrolu výlučne podľa § 46 ods. 3 daňového poriadku. To znamená, že správca dane bol oprávnený začať daňovú kontrolu na základe oznámenia podľa § 46 ods. 1 daňového poriadku, pričom skonštatoval, že oznámenie o začatí daňovej kontroly spĺňa všetky zákonné náležitosti podľa tohto ustanovenia.

13. K meritu veci správny súd poukázal na dokazovanie vykonané správcom dane a na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia sp. zn. 8Sžf/40/2015 zo dňa 28.09.2017, 5Sžf/66/2015 zo dňa 31.05.2018, 1Sžf/81/2015 zo dňa 01.12.2016, 2 Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn.: III. ÚS 78/2011 z 23.02.2011, rozhodnutie 1Sžf/81/2015 z 01.12.2016, publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2017 pod č. 38) a konštatoval, že správca dane dostatočným spôsobom spochybnil tvrdenia žalobcu o vykonaní stavebných prác dodávateľom a žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie deklarovaných skutočností.

14. Skutočné vykonanie prác dodávateľom uvedeným na faktúre nebolo podľa krajského súdu preukázané ani výpoveďou svedka L. L., ktorá bola nepresvedčivá a nepodložená - dotčný nebol zamestnancom dodávateľa, bol vyplácaný v hotovosti, bez dokladu, neuviedol od koho, nevedel, kto mu dával pokyny. Svedkovia C. L. a L. L. tiež nevedeli uviesť názvy spoločností, ktoré pre žalobcu vykonávali stavebné práce, pričom tieto mali väčšinou zabezpečovať Rómovia, ktorých zabezpečil žalobca, keď o to požiadali.

15. K tvrdeniam žalobcu opretým o viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, že od žalobcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sledoval a kontroloval dodávateľsko - odberateľské vzťahy u iných subjektov pred dodaním služby, správny súd uviedol, že v danom prípade išlo o priamy vzťah žalobcu so svojim dodávateľom a teda bolo v jeho moci, aby si zabezpečil dostatočné množstvo dôkazov o tom, že k zdaniteľnému plneniu došlo a to dodávateľom uvedeným na faktúre, čo však neurobil.

16. Námietke o tom, že správca dane na základe jedného protokolu z daňovej kontroly vydal viacero rozhodnutí o vyrubení dane, správny súd neakceptoval. Podľa správneho súdu takáto požiadavka nemá logické opodstatnenie, daňový poriadok v tomto smere správcu dane nijako neobmedzuje a navyiac v § 46 ods. 4 predpokladá rozšírenie daňovej kontroly aj o iné zdaňovacie obdobie, účtovné obdobie, prípadne inú daň. Vydávaním rozhodnutí za jednotlivé zdaňovacie obdobia sa podľa správneho súdu realizuje zásada súčinnosti a hospodárnosti pri správe daní.

17. Správny súd uzavrel, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa všetky náležitosti daňového poriadku, žalovaný sa vysporiadal s odvolacími námietkami, rozhodnutie je založené na náležite zistenom skutkovom stave veci, ktorý zodpovedá obsahu administratívneho spisu, pričom v konaní nedošlo k podstatnému porušeniu ustanovení daňového poriadku, ktoré by mohlo mať za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu a stanovisko žalovaného

18. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) pre nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a navrhol rozsudok zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného alebo zrušiť rozsudok krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

19. Sťažovateľ poukázal na to, že žalovaný v konaní nespochybnil materiálnu existenciu dodaných prác. Tvrdil, že splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre odpočítanie dane podľa § 49 a § 51 zákona o DPH. Podľa jeho názoru žalovaný nepreukázal existenciu dôvodných pochybností o oprávnenosti nároku na odpočítanie dane a preto záver o neunesení dôkazného bremena na strane sťažovateľa neobstojí. Mal za to, že krajský súd prevzal argumentáciu žalovaného uvedenú v preskúmanom rozhodnutí a s dôkaznou povinnosťou správcu dane sa nevysporiadal.

20. Opäť poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie týkajúcu sa odpočítania dane v dodávateľských reťazcoch, poznačených podvodným konaním a tvrdil, že mu nemôže byť odopreté právo na priznanie nadmerného odpočtu, ak mu správca dane nepreukáže úmysel zúčastniť sa alebo priamo realizovať podvodné konanie alebo vedomosť o takomto konaní. Uviedol aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011 a tvrdil, že svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu reálnosti materiálneho plnenia vyčerpal a správca dane nepreukázal, že by toto plnenie nebolo poskytnuté spoločnosťou ATFO Staving s. r. o.

21. Žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, zotrval na svojich skutkových i právnych záveroch.

III.

Záver kasačného súdu

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“), na ktorý prešiel odo dňa 1. augusta 2021 výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol dovtedy príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v spojení s § 11 písm. h/ S.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

23. Kasačný súd sa v podstatnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku správneho súdu a preto odkazuje na jeho argumentáciu. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd postupoval po právnej stránke správne, keď sa stotožnil s vyhodnotením dôkazov predložených sťažovateľom tak, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že mu služby/tovar uvedené na faktúre vystavenej spoločnosťou ATFO Staving s. r. o. skutočne dodala táto spoločnosť.

24. Kasačný súd poukazuje na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci sťažovateľa rozsudkami sp. zn. 6Sžfk/9/2019 zo dňa 13.02.2020, 6Sžfk/17/2019 zo dňa 20.05.2020, 1Sžfk/9/2019 zo dňa 31.03.2020, 1Sžfk/10/2019 zo dňa 31.03.2020, 1Sžfk/17/2019 zo dňa 31.03.2020, 2Sžfk/19/2019 zo dňa 28.04.2021 a 10Sžfk/76/2019 z 28.10.2021 zamietol jeho kasačné sťažnosti proti rozsudkom Krajského súdu v Trnave o zamietnutí jeho správnej žaloby proti rozhodnutiam žalovaného vo veci vyrubenia rozdielu dane za rôzne mesačné zdaňovacie obdobia v rokoch 2012 a 2013, ktorých sa týkala tá istá daňová kontrola. Skutkové okolnosti v uvedených veciach sú obdobné ako v tejto veci, ktorá sa týka odpočítania DPH za zdaňovacie obdobie december 2012, právne posúdenie správneho súdu i kasačná sťažnosť sú prakticky identické, pričom podstata veci spočívala v tom, že sťažovateľ nepreukázal, že fakturované práce mu boli dodané dodávateľom uvedeným na faktúrach - spoločnosťou ATFO Staving, s.r.o. a teda odpočítanie dane bolo v rozpore so zákonom o DPH. Napríklad v odôvodnení rozsudku sp. zn. 1Sžfk/10/2019 zo dňa 31.03.2020 kasačný súd uviedol:

„Krajský súd vec posúdil v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou správnych súdov, v zmysle ktorej pre priznanie práva na odpočítanie dane na vstupe nestačí len predloženie faktúry, prípadne ďalších dokladov (napríklad zmlúv, dodacích listov a podobne), pokiaľ uskutočnenie deklarovanej dodávky tovarov alebo služieb platiteľovi spochybňujú iné objektívne podložené skutočnosti zistené správcom dane (porovnaj napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, 1Sžfk/49/2017). Takýmito skutočnosťami môže byť napríklad zistenie, že deklarovateľ reálne nevykonával v čase tvrdeného uskutočnenia dodávky podnikateľskú činnosť, nemal zamestnancov ani potrebné zariadenia na poskytnutie dodávky, uskutočnenie obchodnej transakcie s odberateľom nevykázal vo svojom účtovníctve, prípadne žiadne účtovníctvo nemá a niet ani iných listinných dôkazov, ktoré sa obvykle vyhotovujú pri danom type transakcie.

V prípade zistenia pochybností o uskutočnení samotnej dodávky, alebo jej poskytnutí dodávateľom uvedeným na faktúre, je povinnosťou správcu dane oznámiť tieto pochybnosti a ich dôvody kontrolovanému daňovému subjektu (§ 46 ods. 5 Daňového poriadku), na ktorého v danej situácii

prechádza dôkazné bremeno, a umožniť mu preukázať to čo tvrdí a deklaruje daňovými dokladmi (§ 45 ods. 1 písm. e/ Daňového poriadku).

V prejednávanej veci mal správca dane celkom zjavné dôvody pre pochybnosti o dodaní stavebných prác spoločnosťou ATFO Staving s. r. o., pretože táto spoločnosť v čase deklarovanej dodávky nevykazovala voči správcovi dane žiadnu aktivitu a podľa jeho zistení nemala žiadne personálne kapacity ani materiálne podmienky potrebné na to, aby poskytla sťažovateľovi to, čo tvrdí. Správca dane nespochybnil, že deklarované stavebné práce boli vykonané a že sťažovateľ tieto plnenia použil na svoje podnikanie. Nebolo dokonca sporné ani to, že pre sťažovateľa boli na základe požiadaviek jeho stavbyvedúcich (svedkovia L., L.) na stavby zabezpečovaní pracovníci (svedok L. L.), ktorí boli vyplácaní za odvedenú prácu v hotovosti. Nebolo však preukázané, že títo pracovníci boli v akomkoľvek vzťahu so spoločnosťou ATFO Staving s. r. o. a že bližšie nekonkretizovaný druh a rozsah stavebných prác, ktoré mali pre sťažovateľa odvieť, predstavoval plnenie zo zmluvného vzťahu medzi sťažovateľom a uvedenou dodávateľskou spoločnosťou, na základe ktorého by po kontrole a prevzatí týchto prác zo strany sťažovateľa vystavil dodávateľ faktúru s dohodnutou cenou služieb.

V prípade stavebných prác, o ktoré ide v prejednávanej veci, je namieste očakávať od daňového subjektu napríklad predloženie stavebného denníka, záznamov o použití stavebných mechanizmov, prípadne svedectiev osôb, ktoré mali fyzicky vykonať službu a podobne (pozri napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Sžf/81/2015, 1Sžf/111/2015, 1Sžf/12/2016, 8Sžf/36/2010).

Uvedené sporné skutočnosti neboli objasnené ani svedectvom vtedajšej štatutárnej zástupkyne spoločnosti ATFO Staving s. r. o. Heleny Klčovej, ktorej výsluch nebolo možné z objektívnych dôvodov vykonať, pretože napriek vykonaným šetreniam zo strany správcu dane nebolo zistené miesto pobytu menovanej. Dôkaznú núdzu z toho plynúcu však nesie sťažovateľ, ktorého z vyššie uvedených dôvodov zaťažovalo na preukázanie sporných skutočností dôkazné bremeno.

Kasačný súd je toho názoru, že správca dane postupoval v súlade s § 46 ods. 5 Daňového poriadku, keď oboznámil sťažovateľa s tým, že za pochybné považuje dodanie deklarovanej služby dodávateľom uvedeným na faktúre a vytvoril sťažovateľovi v rámci daňovej kontroly i následnom vyrubovacom konaní dostatočný priestor, aby preukázal, že stavebné práce, na ktoré si najímal na stavby pracovníkov či stavebné mechanizmy, boli v skutočnosti plnením deklarovanej dodávateľskej spoločnosti a že táto spoločnosť nevystupovala v celej veci len ako subjekt vystavujúci faktúry, z ktorých by si mohol sťažovateľ uplatniť odpočítanie dane.

Kasačný súd dospel v zhode s krajským súdom k záveru, že toto sťažovateľ nepreukázal a preto je v súlade so zákonom záver krajského súdu i žalovaného, že mu z predloženej faktúry v posudzovanom zdaňovacom období právo na odpočítanie dane nepatrí. Právne závery krajského súdu vo vzťahu k aplikácii relevantných ustanovení Daňového poriadku a zákona o DPH zo strany žalovaného boli správne a dostatočne odôvodnené a preto považoval kasačný súd sťažnostné námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci za neopodstatnené.

Senát kasačného súdu je tiež toho názoru, že na prejednávanej veci nemožno aplikovať judikatúru Súdneho dvora EÚ, na ktorú sa odvolával sťažovateľ (napr. rozsudok v spojených prípadoch C-354/03 Optigen, C-355/03 Fulcrum Electronics, či C-484/03 Bond House), pretože tá sa týka odpočítania dane v obchodnom reťazci poznačenom podvodom, kedy dôkazné bremeno na preukázanie účasti daňového subjektu na protiprávnom konaní spojenom s nedovoleným daňovým únikom (vedomej alebo nebanlivostnej) zaťažuje správcu dane. V prípade sťažovateľa však rozhodnutia daňových orgánov nestoja na záveroch o daňovom podvode, ale na nepreukázaní uskutočnenia dodávky subjektom uvedeným na faktúre.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.3.2011, považuje senát kasačného súdu za potrebné uviesť, že judikatúra Najvyššieho súdu k otázke rozloženia dôkazného bremena v daňovom konaní, osobitne pokiaľ ide o preukázanie uskutočnenia zdaniteľného plnenia, je rozsiahla a prešla istým vývojom, ale v posledných rokoch sa jasne ustálila vo vyššie uvedených intenciách, teda že nepostačuje predložiť faktúru, prípadne i zmluvu a preberací protokol s položkami v prílohe, ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú pochybnosť o reálnosti takéhoto zdaniteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Kasačný súd príkladom poukazuje na rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 705/2017.“

25. Kasačný súd sa stotožňuje s citovaným rozhodnutím kasačného súdu v obdobnej veci tých istých účastníkov a podľa § 464 ods. 1 S.s.p. naň poukazuje. Nakoľko nepovažuje sťažnostné body kasačnej sťažnosti za opodstatnené, rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

26. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario S.s.p.). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 S.s.p.).

27. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.